Неблагодареніе єсть награжденіе міра.

Волкъ сидя єдину овцу, застрі въ гортани єго, єдина кость бѣяхъ. Начатъ убо терзатися и вѣти отъ болѣзни, обѣщавахъ дати велику мзду журавлю, аще бы вложилъ клюнъ свой, и изъмалъ кость изъ гортани сей. Долго вѣетъ свой, вложа главу свою въ уста волчія, и изъмалъ ю, по сверѣ вѣтя свой. Єго мзде єго мирне идуй. Волкъ же сотвори, и скрежеща зубы своя рѣче єму. Єда мала єсть мзда сія тебѣ, єгда изъмалъ єси главу твою цѣлу и невредимую отъ волка и зуба.

Всякоже дѣлающій
тако подобаетъ.

Волкъ алча отъ хождаше всюду ищя пищу. Наконецъ приходитъ при єдиной хижинѣ, и слышитъ